

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10Sžo/175/2015
Identifikačné číslo spisu:	1013200165
Dátum vydania rozhodnutia:	28.09.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1013200165.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: Lesoochranárske zoskupenie VLK, Tulčík 310, 082 13 Prešov, IČO: 31 303 862, zastúpeného JUDr. Ivetou Rajtákovou, advokátkou, so sídlom Štúrova 20, 042 83 Košice, proti žalovanému: Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky, Námestie Ľudovíta Štúra 1, 812 35 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 7965/2012/-2.2 zo dňa 20. novembra 2012, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/23/2013-67 zo 17. apríla 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/23/2013-67 zo dňa 17. apríla 2015 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave napadnutým uznesením č. k. 6S/23/2013-67 zo 17.04.2015 konanie o žalobe žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 7965/2012-2.2 zo dňa 20.11.2012 v spojitosti s prvostupňovým rozhodnutím Krajského úradu životného prostredia v Žiline č. 2012/971/Kr zo dňa 30.08.2012 zastavil a účastníkom právo na náhradu trov konania nepriznal.

Preskúmaným rozhodnutím č. 7965/2012-2.2 zo dňa 20.11.2012 žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie č. 2012/971/Kr zo dňa 30.08.2012, ktorým povolil žiadateľovi Poľovníckemu združeniu „Magura“ výnimku zo zákazu ustanoveného podľa § 14 ods. 1 písm. i) zákona č. 543/2002 Z.z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 543/2002 Z.z.“) organizovať spoločné poľovačky na diviačiu zver v poľovnom revíri Párnica na území Národného parku Malá Fatra, kde platí tretí stupeň územnej ochrany a určil podrobnejšie podmienky vykonávania povolenej činnosti podľa § 82 ods. 12 zákona č. 543/2002 Z.z.. Platnosť rozhodnutia bola obmedzená od 20.10.2012 do 31.12.2014.

Krajský súd v odôvodnení uznesenia poukázal na ustálený právny názor, podľa ktorého, ak rozhodnutie orgánu ochrany prírody o určení výnimiek podľa § 89 ods. 3 zákona č. 543/2002 Z.z. stratilo platnosť

uplynutím času, na ktoré bolo vydané, odpadol dôvod na ďalšie konanie o povolenie takejto výnimky. Z predmetného dôvodu, keďže výnimka bola žiadateľovi udelená na obdobie od 20.10.2012 do 31.12.2014, krajský súd nepribral do konania žiadateľa Poľovnícke združenie „Magura“, pretože v čase vydania rozhodnutia krajského súdu o žalobe stratilo povolenie žalovaného platnosť a jeho zrušením po tejto lehote, nebudú jeho práva a povinnosti dotknuté. Krajský súd ďalej dôvodil, že v zmysle stanoviska správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. Snj 72/2013 zo dňa 24.06.2014 a rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Sžp/11/2013 zo dňa 26.11.2014, podľa ktorého neplatnosť povolenej výnimky, spôsobenej uplynutím času, na ktorý bola výnimka povolená, má za následok, že odpadol predmet konania, lebo výnimka, ktorá bola obsahom rozhodnutia už zanikla a neexistuje. Správny orgán, prípadne súd, preto musí zastaviť konanie o výnimke, a to v ktoromkoľvek štádiu konania. Záverom krajský súd uviedol, že v čase rozhodovania súdu čas, do ktorého bola povolená realizácia výnimky zo zákazu ustanoveného podľa § 14 ods. 1 písm. i) zákona č. 543/2002 Z.z. organizovať spoločne poľovačky na diviačiu zver v uvedenom poľovnom revíri uplynul, nastali okolnosti obdobné zrušeniu rozhodnutia o povolení výnimky, a preto súd konanie zastavil.

O náhrade trov konania rozhodol súd s prihliadnutím na ustanovenie § 250k ods. 1, § 246 ods. 1 v spojitosti s ustanovením § 146 ods. 1 písm. c) O.s.p. tak, že účastníkom právo na náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozhodnutiu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, v ktorom uviedol, že rozhodnutie krajského súdu považuje za nesprávne z dôvodov uvedených v ustanovení § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s ustanovením § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p., v ustanovení § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p. a v ustanovení § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. Žalobca preto navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V podanom odvolaní v prvom rade poukázal na jeho postavenie v správnom konaní a v tejto súvislosti na rozsudok Súdneho dvora EÚ sp. zn. C-240/09 z 8. marca 2011, ktorý sa týkal výkladu článku 9 ods. 3 Dohovoru o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a jeho prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia schváleného v mene Európskeho spoločenstva rozhodnutím Rady č. 2005/370/ES zo 17. februára 2005 (ďalej len „Aarhuský dohovor“). V tejto súvislosti ďalej uviedol, že Najvyšší súd Slovenskej republiky v ďalších konaniach rozhodol v otázkach žalôb žalobcu týkajúcich sa jeho postavenia v konaniach podľa zákona o ochrane prírody tak, že jeho žalobám vyhovel a bezvýnimčne identickým spôsobom rozhodli aj krajské sudy, ktoré o žalobách žalobcu týkajúcich sa jeho postavenia v uvedenom konaní rozhodovali.

Žalobca v ďalšom uviedol, že krajský súd založil svoje rozhodnutie o zastavení konania o žalobe odkazom na stanovisko správneho kolégia Najvyššieho súdu SR č. Snj 72/2013 z 24. júna 2014, ktorého obsah nepovažoval za reflektujúci platnú právnu úpravu, vrátane práva žalobcu na účinnú účasť v konaniach týkajúcich sa ochrany životného prostredia, pričom napadnuté rozhodnutie krajského súdu bolo vydané v konaní, na ktoré uvedené stanovisko ani nedopadá.

Žalobca tvrdil, že uvedeným rozhodnutím boli porušené jeho ústavné práva zakotvené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), v čl. 44 ods. 1 ústavy, v čl. 46 ods. 2 ústavy, ako aj práva uvedené v čl. 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd.

S poukazom na ustanovenia § 248 O.s.p., § 250d ods. 3 O.s.p., § 250i ods. 1 O.s.p. uviedol, že citované zákonné ustanovenia jednoznačne svedčia v prospech záveru, že pokiaľ krajský súd zastavil konanie bez toho, aby na to existoval zákonom v ust. § 248 O.s.p. predvídaný dôvod, odňal tým žalobcovi možnosť konať pred súdom. Konanie o udelenie výnimky je konaním, ktoré začína na žiadosť žiadateľa tak, ako aj v predmetnom konaní, ktoré začalo na žiadosť žiadateľa, ktorým sa domáhal udelenia výnimky zo zákazov v ust. § 35 ods. 1 zákona o ochrane prírody. Žalobcovi nie je známe a ani z rozhodnutia žalovaného správneho orgánu nevyplýva skutočnosť, že by žiadateľ zobral svoju žiadosť na udelenie výnimky späť. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžp/6/2013 z 24. septembra 2013 a sp. zn. 1Sžp/13/2013 z 13. mája

2014. Postup krajského súdu podľa žalobcu v skutočnosti znamená, že nielen v tomto konaní, ale aj v mnohých ďalších konaniach o jeho žalobách, by bol zbavený možnosti reálne sa domôcť preskúmania zákonnosti rozhodnutí v oblasti ochrany prírody.

Záverom vyjadril žalobca presvedčenie, že tak článok 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru, ako aj články 46 ods. 1, 46 ods. 2 a 44 ods. 1 ústavy (zmyslom účasti žalobcu v konaniach pred správnymi orgánmi a súdmi je realizovať právo verejnosti na zdravé životné prostredie) nezaručujú žalobcovi abstraktné, imaginárne a formálne práva, ale práva skutočné, o ktorých žalobca oprávnene predpokladá, že ich výkon povedie k efektu, ktorý s využitím týchto práv oprávnene spája, teda dosiahnutie zákonných rozhodnutí v oblasti ochrany prírody a životného prostredia vôbec.

Žalovaný sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnuté uznesenie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá a § 212 ods. 1 O.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a jednomyselne dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 3 O.s.p. rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Podľa § 14 ods. 1 písm. i) zákona č. 543/2002 Z.z. na území, na ktorom platí tretí stupeň ochrany, je zakázané organizovať spoločné poľovačky.

Podľa § 82 ods. 9 písm. a) zákona č. 543/2002 Z.z. orgán ochrany prírody konanie podľa tohto zákona zastaví, ak dôvod na konanie odpadol.

Podľa § 89 ods. 3 písm. b) zákona č. 543/2002 Z.z. rozhodnutie vydané podľa tohto zákona stráca platnosť uplynutím času, na ktorý bolo vydané.

Z obsahu pripojených spisov odvolací súd zistil, že predmetom súdneho prieskumu bolo rozhodnutie žalovaného, ktorým odvolanie žalobcu zamietol a potvrdil prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu vydané vo veci povolenia výnimky zo zákazu ustanoveného v § 14 ods. 1 písm. i) zákona č. 543/2002 Z.z., organizovať spoločné poľovačky na diviačiu zver v Poľovnom revíri Párnica na území Národného parku malá Fatra, kde platí tretí stupeň územnej ochrany podľa zákona č. 543/2002 Z.z. Platnosť rozhodnutia bola obmedzená na obdobie od 20.10.2012 do 31.12.2014.

Najvyšší súd v prvom rade považuje za potrebné zdôrazniť, že zákonným predpokladom úspešnosti správnej žaloby v správnom súdnictve je skutočnosť, že žalobca bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím, ktoré je nezákonné. Správny súd musí preukázanie ukrátenia práv žalobcu nezákonným rozhodnutím skúmať ex offio.

Za stavu, že v posudzovanej veci v priebehu súdneho konania napadnuté rozhodnutie žalovaného, vrátane prvostupňového rozhodnutia, stratilo platnosť, nemohlo dôjsť v tomto štádiu konania k ukráteniu práv žalobcu, t.j. realizácia jeho práv by bola výlučne formálneho charakteru, avšak reálne by nemohla pre neho zabezpečiť výhodnejší, resp. priaznivejší výsledok. V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje na skutočnosť, že konanie začalo na žiadosť žiadateľa, ktorý však o predĺženie výnimky v zmysle § 89 ods.

2 zákona o ochrane prírody nepožiadala.

Odvolací súd vychádzajúc zo stanoviska správneho kolégia Najvyššieho súdu SR č. Snj 72/2013 z 24. júna 2014, uverejneného na jeho webovej stránke http://www.nsud.sk/data/files/875_stanovisko-snj-72-2013.pdf, preto aj napriek argumentácii žalobcu zastáva názor, že uplynutie platnosti časovo limitovaného rozhodnutia má za následok odpadnutie predmetu konania.

V danej veci bola žiadateľovi napadnutým rozhodnutím povolená výnimka organizovať spoločné poľovačky na diviačiu zver v Poľovnom revíri Párnica na území Národného parku malá Fatra tak, že túto možno realizovať v období od 20.10.2012 do 31.12.2014. Z uvedeného vyplýva že čas, do ktorého bola žiadateľovi povolená výnimka organizovať spoločné poľovačky v uvedenom poľovnom revíre v čase rozhodovania krajského súdu (17. apríl 2015) už uplynul.

Neplatnosť povolenej výnimky organizovať spoločné poľovačky spôsobená uplynutím času, na ktorý bola výnimka povolená, má za následok, že odpadol predmet konania, lebo výnimka, ktorá bola obsahom rozhodnutia už zanikla a neexistuje. V danom prípade nejde teda o rozhodnutie, ktoré zakladá, mení alebo zrušuje oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté (§ 244 ods. 3 O.s.p.) a súčasne napadnutým rozhodnutím žalovaného žalobca nemôže byť ukrátený na svojich právach (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

V dôsledku toho, že žalobou napadnuté rozhodnutie správneho orgánu stratilo platnosť (uplynutím času, na ktorý bolo vydané), v čase súdneho prieskumu už neexistovalo rozhodnutie, ktoré by mohlo byť predmetom súdneho preskúmania. Za stavu, že podmienky pre postup podľa V. časti druhej hlavy O.s.p. splnené neboli, súd prvého stupňa správne rozhodol, keď konanie o žalobe na preskúmanie rozhodnutia, ktoré zo zákona stratilo platnosť, zastavil. Konaniu a rozhodnutiu vo veci totiž bránila neodstrániteľná prekážka konania, ktorou je nedostatok právomoci súdu na preskúmanie rozhodnutia, ktoré na základe zákona stratilo platnosť a účinnosť (§ 104 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.).

Námietky žalobcu týkajúce sa údajného porušenia Aarhurskeho dohovoru nemajú opodstatnenie, pretože žalobca bol riadnym účastníkom správneho, aj súdneho konania, a teda nedošlo k odňatiu jeho práv ako účastníka konania.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 219 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods.1 O.s.p. napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p. tak, že neúspešnému žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

S poukazom na ustanovenie § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu n i e j e prípustný opravný prostriedok.